

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

מוקדש ל-75 שנה לשחרור מחנה ההשמדה אושוויץ

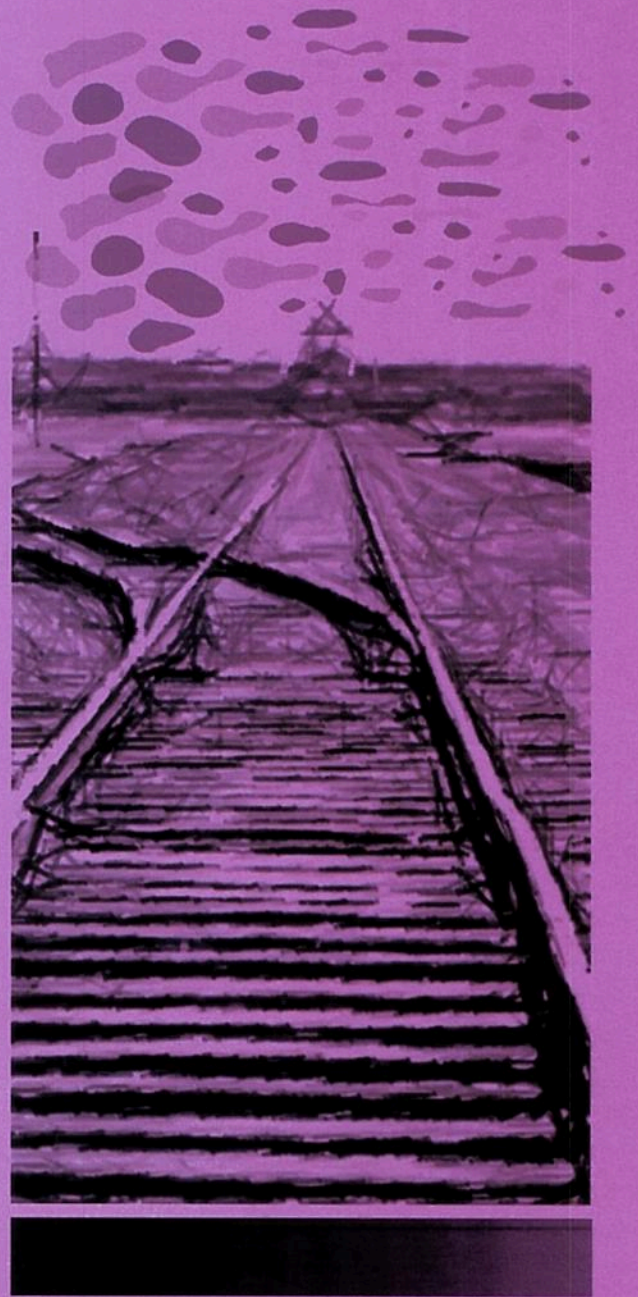
להכנס בשער הקשת,
שמיליונים נכנסו בו

ללכת על מסילות הרכבת,
שקרונות עמוסי קורבן אדם
התגלגלו עליהן אל דרך
ממנה לא שבים.
לפסוע על הרציף,
שבו אגודלו של יוזף מנגלה
קבע גורל של עם.
לחצות את הגדרות,
שהחשמל שהוזרם בהן
עזר לכמה יהודים
לקרב את קיצם.

לומר קדיש בעברית
על חורבות הקרמטוריום
שמשפחות צעדו בו ערומות
אלי אבדון.
ולדעת,
שלמרות ועל אף הכל
אנחנו כאן.

אייל לוין

עלון מס' 1541 – 31/1/20

פתיח

'מדינת ישראל נגד בנימין נתניהו' אלה המילים הפותחות שלושה כתבי אישום שהוגשו בימים אלה כנגד ראש הממשלה, העושה בימים אלה בווישינגטון לרגל השקת 'תוכנית מאה הימים', ואם לא די בזה, הרי בדרכו חזרה, יביא עימו ממוסקבה כנדוניה את המאמי הלאומית- נעמה יששכר, הכלואה קרוב לשנה בשל אחזקת סמים. האם זה מה שיביא לו ניצחון בבחירות הקרובות? ספק גדול, אבל ככל שהזמן חולף, דומה שהאיש הזה, שאיני נמנה על תומכיו, הנושא במשרה הכי רמה בישראל יותר מכל ראש ממשלה אחר לפניו, ניחן בתכונות אופי נדירות, שרק מתי מעט ממנהיגי עולם התברכו בהן, של יכולת תימרון נדירה וכישרון מופלג להפוך משבר להזדמנות. ודווקא בגלל הסיבות האלה, דווקא בגללן, הייתי ממליץ לנתניהו: פנה את כיסאך ויפה שעה קודם. ההיסטוריה תוקיר תודה לתרומתך וגם הספקנים בינינו יבינו בעוד דור או שנים את גודל תרומתך. ואני לא ציני. אך ברור לכל בר-דעת שאין לנתניהו תוכניות כאלה. אז נראה בשני למרץ.

אפרופו בחירות, מגפות, שריפות, שטפונות ושאר מרעין בישין, דומה שאם יש מקום עלי אדמות, בו שוררת אדישות כמעט כללית נוכח המתרחש בעולם הסובב אותה, הרי שזה כאן, בקיבוץ ולא דווקא שלנו. קיבוץ כמשל. ודומה שאיש לא יצליח להוציא אותנו מן השלווה הסטואית הזו. ויעיד איורו במדהים של מתי עמלי בעלון זה.

שבת שלום עם תקווה בלב!

אבנרון

בחינוך החברתי

עם תחילת ינואר עברו ילדי בית כולל אלה (א') לאכול בהגשה "של הגדולים". כבכל שנה ילדי כיתה א' אוכלים בתחילת השנה בהגשה נפרדת. במהלך השנה, לאחר שהם מכירים, לומדים ומתרגלים לחדר האוכל, הם עוברים לאכול בהגשה כמו כולם. כמו בכל התחלה חדשה ישנם קשיים ואתגרים. צוות המדריכות המסור של הבית הכולל נמצא בחדר האוכל בכדי לעזור, לכוון ולסייע לילדים החל מבחירת המנות ודרך התשלום בקופה. בחלוף שלושה שבועות מהמעבר להגשה אני סבור שהצלחנו לתת מענה למרבית הקשיים שהיו בתחילת החודש. עדיין ישנן כמה סוגיות וספיחים בהם אנו מטפלים מול ישי וצוות חד"א (שכאן המקום להודות להם על הסבלנות, הגמישות והסיוע).

בבית כולל חצב, חילקו את הילדים לשלוש קבוצות (באופן קבוע). אחת לשבוע לערך, מקיימים מדריכי הבית פעילות סדנאית לאחת מן הקבוצות. באופן כזה עוברות שלושת הקבוצות את הפעילות, בנפרד ובצורה שמאפשרת מתן יחס אישי לכל ילדה וילד. במהלך חודש ינואר העבירה פז ברזני, סטודנטית שנה ג' במכללה העובדת איתנו עוד משנה שעברה, פעילות לכל אחת משלושת הקבוצות. לדברי מירב, המדריכה המובילה, הפעילויות נחלו הצלחה וכעת ממשיכים בבית הכולל חצב באופן פעולה זה ומקיימים פעילויות נוספות.

המשך בעמוד הבא

עם סיום חופשת החנוכה, פתחנו את השנה (האזרחית) החדשה. מנקודת המבט של מערכת החינוך. לא מדובר בתאריך מיוחד או בעל משמעות כלשהי, אולם השנה הוא סימן עבורנו את סיומה של החופשה. על פעילות החנוכה כבר הרחבתי די בעלון הקודם, אך יחד עם זאת אני רוצה להזכיר שני אירועים אשר התרחשו בשלהי חופשת החג וראויים לציון.

הראשון מביניהם – 'שוק הכפתורים' המסורתי אותו אנו מקיימים מדי חנוכה. בשל אילוצי מזג האוויר גם השנה קיימנו את המפגש של שכבות א-ו' במסגרת 'שוק הכפתורים' בתוך חדר האוכל באיחוד. הילדים אספו והביאו מכל הבא ליד ו'מכרו' את מרכולתם תמורת כפתורים. חדר האוכל המה ילדים, קולות המכירה הנעימו את סעודתם של המקדימים לבוא לאכול והאווירה הייתה חמימה ונעימה.

בשלהי חופשת החנוכה יצא לדרכו מחנה חנוכה של הנוע"ל לשכבות ז-ח, ד-ו. המחנה שאמור היה להתקיים ביער ציפורי 'נדדי' עקב מזג האוויר החורפי לשטחים הסמוכים לקיבוץ רביד. שכבות ז-ח בילו במקום יומיים, כולל לינת לילה במבנים מחוממים. שכבות ד-ו שהגיעו ליום פעילות אחד הספיקו להינות מיום שמשי ונעים, אשר נקטע באחת בשל גשם שהחל לרדת באופן פתאומי. אלו גם אלו חזרו מרוצים ושמחים מן המחנה.

בחינוך החברתי - המשך...

הינו **שחף שיפר** אשר נרתם למשימה וממלא את תפקידו זה בלהט רב ועם הרבה אנרגיות חיוביות.

בשבוע שעבר לקחתי חלק בכנס החינוך השנתי של התק"צ (ביחד עם ורד, מנהלת 'אשדוטף'). השנה עסק הכנס בנושא של "זהות אישית ומקצועית כחלק מאפקטיביות וחוסן ארגוני". הכנס היה מעניין ביותר ומעבר למפגש העמיתים החשוב התכנים וההרצאות היו מעוררות השראה.

בחרתי להביא קיטוע/ציטוט מתוך דבריו של מזכ"ל התנועה, **ניר מאיר**, אודות חשיבותה ונחיצותה של מערכת החינוך הקיבוצית-

"המשמעות של העובדה שהקיבוצים החליטו לחזור להיות קיבוצים, אחרי "התלבטויות" של משבר בדרך, הוא שהחינוך חוזר להיות ציפור הנפש. המשמעות של זה הוא שגם הקיבוץ צריך לשלם על החינוך מתוך הנכנסים המשותפים ולא רק ההורים.

המערכת המורכבת של אגף חינוך, שדבי עומדת בראשה, זו המערכת הכי חשובה שיש בתנועה הקיבוצית כי היא משמרת את מרכיב הבידול בינינו לבין האחרים".

הדרך לכך עוד ארוכה, אבל לפחות הכיוון עליו מצביע מזכ"ל התנועה – ברור. נותר לנו לבחון האם אנחנו כקהילה-קהילות מעוניינים להצטרף לדרך...

אמנון אביגדור

ילדי בית כולל 'צפצפה' לקחו חלק בפרויקט אזורי בשם "עמק מהסרטים". במסגרת פרויקט זה הם צילמו סרטון קצר (קליפ) המתאר "יום בחיינו". ביום ו' שעבר הם נסעו לבית גבריאלי, וביחד עם שאר ילדי שכבות ד-ו' מכל העמק התקיים אירוע שבו הוקרנו הסרטים.

בסיום הקרנת הסרטים, עלו כל הילדים העל הבמה ורקדו לצלילי 'שירי מורלי' של התנועה.

האירוע כולו איננו תחרותי ואיננו נושא פרסים, עובדה שמורידה משמעותית את הלחץ מן הילדים וטוב שכך!

השנה תהיה הפעם ה-25 בה תצא משלחת של תלמידי י"א מעמק הירדן למסע בפולין. גם נערות ונערי י"א מאשדות יעקב ייקחו חלק במשלחת זו. השנה תדריך את הקבוצה מאשדות יעקב מיכל פרידר, אשר התנדבה לצאת למסע. היציאה למסע מתאפשרת לכלל הנערות והנערים בשכבה י"א באשדות יעקב, ללא קשר לחברותם בחברת הנעורים. כמובן שמיכל מלווה ומדריכה את כולם כאחד. בימים אלו החלה תכנית ההכנה הארוכה שמתקיימת בהובלה של 'מרכז עידן' בשיתוף עם ארגון "המעורר". נאחל לנערות ולנערים תהליך הכנה ומסע משמעותי.

עגלאידע תש"פ יוצאת לדרך!

לפני כשבועיים התקיימה הצבעה אינטרנטית בין כלל חברות הנעורים בעמק במטרה לבחור נושא מרכזי לעגלאידע. לאחר לא מעט ויכוחים ולבטים, הנושא שנבחר הינו 'סיפורי התנ"ך' וכעת על חברת הנעורים באשדות לבחור את הנושא הפרטני לעגלה שיכינו. מי שממשיך ללוות ולהוביל את העשייה בנעורים

לפרוץ את תקרת הזכוכית – שיחה עם שמוליק מידלר

לבעלים וגם ללקוחות, כפי שמעידים המיספרים, מדברת בעד עצמה. אחת החוזקות של מנכ"ל, היא לדעת לבחור את האנשים הנכונים, ולשמחתי מעמק הירדן יצאו רוב פורצי הדרך בעולם הבנות.

כמנהל פיתוח ב'בנות החוף', אחראי שמוליק (המועסק כשכיר) על גידול בנות באזורים שונים, שחלקם נחשבו בעבר כלא רלוונטיים לגידול זה. אחד מהם הוא **בית השיטה** ששנים רבות עיבד את אדמותיו בשותפות עם חברת אל"ץ. בראשית 2017 נחתם הסכם בין הקיבוץ לבין אגודת "בנות החוף", במסגרתו עברו קרקעות הקיבוץ (כ-13,000 דונם) לטיפול האגודה כאשר הרווחים מתחלקים שווה בשווה בין הצדדים. במהלך תקופה זו ניטעו בשטחים הסמוכים לקיבוץ כ-750 דונם בנות, כולם בבתי רשת, ולאור ההצלחה (בה מודים גם אחרוני הספקנים) ובזכות צוות מקצועי ומסור בראשותו של אלון כהן (בן בית השיטה המתגורר כיום בניר דוד) מתכוונים להגיע שם עוד השנה ל-1000 דונם נטוע. 100 דונם בנות ניטעו גם בבית אלפא ועוד 150 בעין חרוד מאוחד, כך שהתיאבון לא נגמר. גם בנחל עוז שעל גבול עזה, תקעה 'בנות החוף' יתד משמעותית על שטח של כ-1000 דונם בו מגדלים בנות ואבוקדו, ונראה שתמונת הגידולים המסורתית שהורגלנו לראות באתם אזורים, הולכת ומשתנה במהירות.

מה הסיבה שנכנסתם לאזורים שבעבר נחשבו 'מחוץ לתחום' לגידול בנות?
מידלר: המודעות בישראל לבננה כפרי עממי בעל סגולות בריאותיות מוכחות, נמצאת בקו עליה מתמיד, והשוק גדל כל שנה בקצב של כ-5 אחוז. המשמעות היא שאם רוצים לשמור על הקיים, ענף הבנות בישראל צריך לגדול כל שנה ב-800 עד 1000 דונם. כאשר

המשך בעמוד הבא

שמוליק מידלר עזב את חקלאות אשדות לפני כשלוש שנים, לא לפני שמצא יורש בדמותו של אורן ראובני, והגיע למחוז חפצו 'בנות החוף' שם הוא יכול להביא לביטוי את יכולותיו וכישוריו מבלי 'להתכבש' בפוליטיקה מהסוג המוכר לו לצערו בעמק הירדן. שמוליק הכיר את הנפשות הפועלות ב'בנות החוף' בתוקף העובדה שהקים לפני שמונה שנים חברה ראשונה מסוגה בארץ שמתמחה בהקמת בתי רשת לבנות, וזו הסיבה שהתקבל שם בזרועות פתוחות והפך לבורג מרכזי.

מה זה "בנות החוף"?

מידלר: בנות החוף היא אגודה שיתופית חקלאית (אגש"ח) בבעלות הקיבוצים בית אורן החותרים ועין כרמל, אליהם הצטרפו בשנים האחרונות שדות ים ומשמר העמק, שרכשו את חלקם בשותפות תמורת כ-40 מש"ח כל אחד. המוטו של החברה הוא גידול, אריזה ושיווק של תוצרת חקלאית לשוק המקומי, כאשר ליבת הפעילות היא בנות. מדובר בחברה עיסקית פרופר שמציבה מטרות שאפתניות (10.000 דונם בנות, 5000 דונם אבוקדו 2000 דונם מנגו ועוד ועוד) ותפקידנו כאנשי ביצוע, לעמוד ביעדים האלה. מנכ"ל האגודה הוא **ערטל טובין** בן בית זרע (אחיה של אלית חזן מ'נוף אשדות') המתגורר בבית-אורן ואיש המו"פ של האגודה הוא **חנן בן שלום** בן דגניה ב' שנחשב לאוטוריטה המקצועית מספר 1 בארץ בתחום גידול בנות. האגודה מעסיקה, ואף מקדמת על חשבונה, מספר אגרונומים בוגרי פקולטה ועוסקת בלא פחות מ-40 גידולים שונים. הניהול בה 'רזה', מקצועי וחף מפוליטיקה, והתוצאה העיסקית

לפרוץ את תקרת הזכוכית - המשך...

'תקרת זכוכית': פורצים גבולות, עושים שותפויות מסוגים שונים. מסתכלים קדימה.

לאלה התוהים מדוע עזב את העמק ויצא 'לנדוד בשדות זרים' מנפק מידלר את ההסבר הבא: "מאד אהבתי את עבודתי באשדות, אלא שכאן ישנה 'תקרת זכוכית' שאני לא הצלחתי לפרוץ (אני מקווה מאד שמחליפי אוֹרן ראובני כן יצלח!) והיא - להתפתח מעבר לגבולות השטחים של אשדות. למרות שישנם בעמק שלנו אנשי בנות מקצועיים ונפלאים", הוא מוסיף, "לא נמצאה לצערי הנוסחה שתאפשר פריצת דרך בנושאי האריזה והשיווק שהם מרכיבים קריטיים, וכל עוד לא תשתנה נוסחת העבודה, יהיה קשה להתקדם".

שמוליק מידלר - בעמק הירדן קשה להתקדם

יש סיכוי שבננות החוף 'תשתלט' על עמק הירדן? או שתעודד משקים באופן פרטני לפרוש מהאירגון ולחבור אליכם?

'להשתלט' זו מילה שאנחנו שומעים הרבה, אבל אני מצהיר בזאת שאין לנו כל כוונה כזו. אנחנו חברה בונה ולא משתלסת. בגדול, צריך לייצר שיתופי פעולה בין האזורים ולכך אנחנו חותרים. הצענו מספר פעמים לדיאנה וגם למנש (מנכ"ל 'צמח מפעלים') להתחבר למערכת שיווקית אחת ולשנות סדרי עולם, אך לצערי קיבלנו כתף קרה.

סוף בעמוד הבא

התחלנו לחפש מקומות חדשים לגידול בנה, בית השיטה היתה מבחינתנו בגדר נעלם. מצד אחד יש שם קרקע נדירה באיכותה, לעומת זה, ישנה מגבלה של איכות מים המגיעים משני מקורות: תשלובת קישון (מליחות סבירה) ועמק המעיינות (מליחות גבוהה), אשר מליחותם הממוצעת עומדת כיום על 300 מ"ג כלורידים לליטר, שהיא גבוהה מדי עבור בנה ולכן, זה כרגע 'צוואר בקבוק' מבחינת הגדלת השטחים.

במידה ונצליח לרדת למליחות ממוצעת של 200 מ"ג, הרי שאורך חיי המטע יעלה במובהק, ולשם אנחנו שואפים. ישנו גורם אחד אותו לא לקחנו בחשבון בהתחלה, אומר מידלר, והוא משטר הרוחות. מסתבר שבחודשים יולי-ספטמבר, נושבות החל משעות אחר הצהריים רוחות חזקות וחמות שמייבשת הכל, ולכן לא ניתן לגדל בנות באזור זה, אלא בבתי רשת, שזה כמובן מייקר את עלות ההקמה אבל הכרחי. הנסיון המצטבר שלנו מלמד, שחיבור של קרקע, מים ובתי רשת, הופך את בית השיטה לאחד מאזורי הגידול הטובים בארץ מבחינת איכות הגידול עם תוצאות מקצועיות וכלכליות חריגות לטובה (8 טון לדונם!). מדובר בפוטנציאל כמעט אין סופי, זאת במידה ואתה נערך נכון טיפולית ושיווקית לעבוד בהיקפים כאלה.

איך אתה מחלק את זמנך?

מידלר: בין יום ליומיים בשבוע אני נחל עוז, יום עד יומיים נוספים בעמק המעיינות ובשאר הזמן באזור החוף. אני מאד אוהב את הפעילות ונהנה מכל רגע. יש תחושת שליחות, אפילו ציונות. מה שהכי עושה לי טוב, זה שהגעתי לחברה שלא קיימת בה

לפרוץ את תקרת הזכוכית - המשך...

היום הכי קר בשנה

לפני יומיים פרסמו בעיתונים:
"היום זה היום הכי קר בשנה!"
וסיפרו שהעצים בחוץ כבר לבנים
וקתבו שם נתונים, וצרפו ליד תמונה

ושלחו איזה כתב לשדר מהגגות
וכולם הסתובבו עם מעילים גדולים של
והאינסטגרם היה מפוצץ בתגיות "חול
של משפחות שמחות בשלג שיצאו שם לטיול

ורק ילדה אחת קטנה עם דמעות בעיניים:
שאלה את אמא שם, לידי על הספסל
מה עושים האנשים שאין להם שום בית?
איה הם לא קופאים, ומי דואג להם בכלל?

ולשבריר שניה בודד, אותה ילדה קטנה
החזירה אותי שוב להאמין בבני אדם
כי איקשהו ביום הכי קר בשנה
הלב שלי נפתח והיה לי דווקא חם.

נעם חורב

נהוג לחשוב שהמדינה מצרה את צעדיהם של חקלאים. מדבריך ניתן להבין שהמצב מעודד הרבה יותר

מידלר: בחקלאות ניתן להצליח, אך ורק אם עובדים על פי נוסחת עבודה חכמה שכוללת מעטפת שלמה, החל מבדיקות קרקע דרך בחירת שטחים מתאימים, אנשי מקצוע מעולים ועד שהפרי מגיע למדף, וכאשר יש דרך שיטתית ועיקבית, לא מאבדים כסף בדרך. אין חיים שהם נטולי סיכונים, ולכן אנחנו הולכים על סל גידולים רחב, על זנים עמידים, ויודעים להביא רווחים נאים למשקים.

אבנורו

מזל טוב!
לצדה ואברהמיק חלון
להולדת הנכדה
בת לנצה ודורו
מזל טוב לכל המשפחה!

מזל טוב!
לרוחל'ה כהן
לנישואי הבן
רוצי עם מורן
מזל טוב למשפחה!

ארכיון אשדות יעקב איחוד

החברים מתבקשים לנסוע בהתאם לחוקי התנועה, במהירות 90 קמ"ש למען חיסכון בדלק.

סוגי עבירות

בריאות – כולל ביקור חולים. אך ורק באישור מרכזת בריאות והמרפאה.
נסיעות בעמק הירדן – בתחום של 30 ק"מ הלוך וחזור (לא כולל טבריה ובית שאן) ע"ח המשק.

מחיר הנסיעה לק"מ – לחבר – הצעת הועדה: 25 אג', ללא הגבלת מספר הק"מ.

שבת שלום,

שאול ינאי

@@@@@

לכולם,

נוגה זאבי תהיה מעכשיו הנציגה של "חברים לרפואה" באשדות.

"חברים לרפואה" אוספים תרופות שבתוקף ומוסרים אותן לאנשים שידם אינה משגת לקנות תרופות.

הנייד של נוגה - 050-8652521. נוגה גם תבוא אליכם לקחת אם אין באפשרותכם להביא את התרופות בעצמכם.

תודה
תודה!

לשותפות צדדים רבים.

רבים האנשים באשדות הזוכרים את השותפות בשימוש ברכב משותף. היו לזה צדדים חברתיים (למשל, האם חייבים לשוחח בזמן הנסיעה?); היו צדדים כלכליים, צדדים של ניהול זמן משותף, וכדומה. למי שאינו זוכר זאת כלל, ולמי שמעוניין להיזכר, להלן תזכורת לגבי השימוש ברכב לפני 46 שנים.

שינויים מתוך תקנון הרכב – 8 לפברואר, 1974

"עם העלייה במחירי הדלק ועליה כללית במחירי הנסיעות התכנסה ועדת הרכב (אמנון ג., אורי נ., יוחנן ג., עודד ג., ודני ק.) לדון במחירי הנסיעות והסדרי הנסיעה.

כללי –

• כל כלי הרכב יהיו מרוכזים במגרש החניה ע"י הסנדרליה. כל כלי רכב לנוסעים, היוצאים מהמשק – תיתלה מודעה בחדר האוכל, עליה יוכלו להירשם המעוניינים לנסוע. סידור זה יכלול גם את עובדי החוץ בעלי הרכב הנוסעים נסיעה רחוקה. ההרשמה לנסיעה אינה משחררת מעבודה באופן אוטומטי.

קנסות ועבירות –

כל קנס על עבירה שאינה קשורה בתקינות הרכב, יחוייב בו החבר בסכום עד 40 ל"י מתקציבו (קנס דוח עבירה משמעותית).

'ספורט זה חלק ממני' - שיחה עם מוריס אוזן, חבר קהילת 'נוף אשדות'

אלמלא הבעיה הכלכלית, אומר אוזן, אפשר שטבריה (שבעבר הרחוק שיחקה בליגה הראשונה...), היתה מגיעה הרבה יותר רחוק. יש בה מחלקת נוער לתפארת ברמות של הצפון והיא אחת הקבוצות היחידות בליגה שמשחקים בה שבעה שחקני בית עם זהות מקומית, דבר שלא מוצאים כמעט בשום מקום, ויעידו שמות מפורסמים שיצאו מטבריה כמו שלומי אזולאי שמשחק בביתר ירושלים או שובל גוזלן באשדוד.

מגיע קהל למגרשים?

מוריס: מגיעים מאה-מאתיים אוהדים למשחקי הבית המתקיימים במגרש הישן במורדות טבריה. ראש העיר הקודם, בן דוד, התחיל תהליך להעביר את המגרש לפוריה, ומה שנשאר מזה הוא שלט בלבד. בפריפריה כידוע לך דברים קורים לאט, ולכן נשארנו בשלב זה, (וכנראה לעוד הרבה שנים) עם מתקן ישן ומשטח דשא עלוב.

כבר ביותר ילד, התגלה מוריס אוזן, יליד בית שאן, ככישרון כדורגל בקנה מידה ארצי, שמהר מאד התקדם, ואלמלא סדרת פציעות טורדניות שהשביתו אותו לפרקי זמן ארוכים ובסופו של דבר אילצו אותו לתלות את הנעלים בגיל צעיר מאד (27), אפשר שהיה מגיע רחוק הרבה יותר. היום, הוא אומר, ישנה מודעות גבוהה כיצד להתאמן נכון, וזה מונע שחיקת יתר של סחוסים מפרקים, ושאר פציעות שנובעות ממאמץ יתר. בתקופתי אמרו לנו: 'תרוצו על המגרש, השאר יבוא מעצמו', ואני, כמי שנתן הכל על המגרש בלי חשבון, שילמתי על כך בפציעות חוזרות ונישנות שחיסלו את הקריירה והותירו בי סימנים עד היום.

מוריס החל את קריירת הכדורגל שלו בקבוצת הילדים של בית שאן, משם התקדם לנוער ועד מהרה מצא עצמו בקבוצה הבוגרת ששיחקה מספר עונות בליגת העל, שם התבלט בכישוריו כחלוץ מטרחה והפך לאחד ממבקיעי השערים הפוריים שלה. כישוריו

המשך בעמוד הבא

שמו מוכר היטב לחובבי הכדורגל. קוראים לו מוריס אוזן. הוא בן 43, נשוי לנורית ואב לשנים, מורה לחינוך גופני בתיכון 'אורט פסגות' בבית שאן, מורה לכדורגל בסמינר אוהלו בקצרין וגם מאמן כדורגל של 'עירוני טבריה' המשחקת בליגה השלישית. והכי חשוב מבחינתנו - מתגורר בנוף אשדות.

אחרי שנים שאימן קבוצות שונות בליגות המשנה, ואף זכה לכינוי המחמיא 'קבלן עליות' ('המודל שלי היה אלישע לוי' סיפר באחד הראיונות) בזכות העובדה שהצליח בתוך שנים אחדות להעלות שתי קבוצות מהליגה השלישית לשנייה. הכוונה לעירוני טבריה והפועל איכסל, שאגב לא האריכו ימים ושתיהן נשרו די מהר חזרה לליגה ממנה באו.

לאחר שצבר הצלחות עם קבוצות, בעיקר במגזר הערבי, שם הפך למחוזר קבוע, החליט אוזן להנמיך ציפיות ולהתמקד בקבוצה צנועה מסוגה של 'עירוני טבריה' (אותה כזכור העלה ליגה לפני מספר שנים) שכל מטרתה כעת היא לתקוע יתד בליגה השלישית. 'זו שנה כלכלית קשה עבור טבריה', מסביר אוזן, 'שמשליכה כמובן על הנושא המקצועי ולכן השארות בליגה שלישית תיחשב עבורנו להצלחה'. איך שגלגל מסתובב...

'אני חסיד של כדורגל סופר-התקפי. זה מה שהקהל אוהב, וזה מה שאני מעביר לקבוצות שלי, אמר פעם באחד הראיונות. לא בטוח שבעירוני טבריה של היום, מתכון כזה יכול לעבוד.

'ספורט זה חלק ממני' - המשך

בבית שאן מקבל מוריס אוזן יחס של כבוד השמור לאנשים מיוחדים. התלמידים בבית הספר שבו מלמד, רואים בו מודל לחיקוי ובעיר מעריכים ומוקירים אותו על תרומתו לספורט המקומי. הוא מצר ומצטער על מצבה של 'הפועל בית שאן' כדורגל, קבוצה בה החל את הקריירה שלו, והידרדרה בשנים האחרונות עד לליגה הרביעית. 'זה מתחיל ונגמר בניהול כושל של אנשים שלא ידעו להמשיך את מה שעשתה פה "ציונות 2000" (עמותה לשינוי חברתי אשר הוקמה בשנת 1995 על ידי קבוצת אזרחים בראשות איש העסקים רוני דואק במטרה לקדם סדר יום חברתי) וכשאלה הלכו, באו מנהלים אחרים והמצב הידרדר. עד היום יש בבית שאן קומפלקס מדהים של מגרשי כדורגל, מכון כושר וכל התנאים להצליח מבחינה מקצועית, אלא שהעיר בפשיטת רגל עם חשב מלווה והתהליכים תקועים'.

קשה לגדול בבית של כדורגלן, מבלי שמהו ממנו יעבור אליך, ואכן אמרי, בנו בן ה-12 של מוריס, הלומד בימול גלעד, מתגלה כיושר טבעי של אביו עם כשרון ומוטיבציה גבוהים, וימים יגידו עד כמה נפל התפוח קרוב לעץ. יש לו גם בת, טליה, הלומדת בכיתה י' בבית ירח, ואישה- נורית המשמשת כסייעת שיניים במרפאת 'פה ולסת' בטבריה.

איך באשדות?

מוריס: אנחנו חיים בעמק 15 שנים. שמונה שנים היינו במסדה בשכירות, ותוך כדי כך בנינו בהרחבה באשדות, שם אנו חיים מזה שבע שנים ברחוב נהריים. ברוך השם הכל בסדר. שכנים טובים, שכונה טובה. אני יודע מה זה חיי קהילה, ולכן באתי מוכן. יש אנשים שנוגעים להם קצת בכיס אז ממורמרים, ואני אומר להם: חבר'ה יש פה קהילה, צריך להיות חלק ממנה על כל המשתמע. אני מכיר הרחבות אחרות, ורוצה להגיד שהרחבה שלנו מוצלחת, ואנחנו מרוצים מאד מהמהלך שעשינו. שרק נהיה בריאים, מאושרים וחזקים.

סוף בעמוד הבא

הפכו אותו למחוזר על ידי קבוצות רבות, והוא עזב את בית שאן כדי להצטרף למכבי הרצליה, מה שהציל אותו מ'פרשת השרוכים' המביכה. 'עד היום מקללים אותנו אוהדי הפועל תל אביב' (שהפסידה את האליפות לביתר ירושלים בעקבות אותו משחק שהשאיר את בית שאן בליגה) אומר אוזן, 'ואף שעזבתי באמצע אותה עונה למכבי הרצליה (אחרי שכבשתי תשעה שערים בחצי עונה) 'המשחק הזה הפך עבורי לכתם'. הוא מסכם.

למרות 'פרשת השרוכים' הקריירה שלו נסקה והוא הגיע לביתר ירושלים, אחת מקבוצות העלית של אז, אלא ששם נפצע והושבת מפעילות לתקופה ארוכה. לאחר שהחלים הגיע לסכנין, אלא שגם שם לא שפר מזלו, ומרפק של שחקן יריב שחדר לריאה שלח אותו לניתוח מורכב, שהביא בסופו של דבר לסיום הקריירה הקצרה שלו. אלמלא הפציעות, מעריכים אנשי מקצוע, יכול היה מוריס אוזן להגיע רחוק מאד בכדורגל הישראלי, ואולי אף מעבר לזה.

אתה מרגיש מתוסכל?

'להפך, אני נהנה מכל העוגה' אומר אוזן, שאמור השנה לסיים תואר שני בחינוך גופני. 'אני מתעסק בדברים שאני הכי אוהב לעשות, כמו ללמד בבית ספר ולאמן כדורגל. חשוב לי מאד להתפתח בתחומי ההוראה והחינוך, ולכן הצבתי לעצמי 'תקרת זכוכית' שלא תאפשר לי לאמן בליגות הגבוהות, משום ששם האימונים מתקיימים בשעות הבוקר, מה שייאלץ אותי לוותר על המשרה שלי בהוראה, ובזה איני מעונין. להיות מאמן בליגה א' בהחלט מספק אותי ואין לי שאיפות מעבר לכך'.

'ספורט זה חלק ממני' - המשך

תא המעצר

רמז: אין קשר לשחרורה הקרוב של נעמה יששכר

השנה 1955 בתום אחד הטיולים של "המחנות העולים" בחופש הגדול, עם סיום כיתה י', "נשרתי" מהמשאית שהובילה אותנו הביתה, כי רציתי לבקר את הקרובים שלי בקיבוץ עברון. לפנות ערב מצאתי את עצמי בצ'ק פוסט, מושיט ידי לעצור טרמפ. בהיבט המתמקד על תורת היחסות של איינשטיין אפשר לומר שהתקדמותי הייתה איטית למדי, שכן בשתיים בלילה עדיין הושטתי יד, כשאני מול משטרת קריית חיים, אל מעט הרכבים שקרטעו אז בכבישי הצפון. חציתי, אם כן, את הכביש, היישר אל התחנה, פניתי ליומנאי הנדהם ואמרתי לו

כך: "אני תקוע כאן, עוד מעט תאסוף אותי ניידת שלכם בעוון שוטטות, אז אולי אפשר שתארגן לי מיטה לשים עליה את הראש עד הבוקר?" התפתח דיון מעמיק, במהלכו העיר היומנאי את מפקד התחנה בביתו, והני"ל, אחרי שהתברר לו שאני דובר גם רומנית (מה שהעניק לי קרדיט עצום) הסכים לפתוח עבורי תא מעצר, עם התניה קטנה והיא שאין משאירים, על פי התקנות, אדם בתא המעצר כשדלת הסורגים פתוחה. אני, בתור אחד שערג אל המיטה שרבצה שם, לא הבעתי התנגדות לנעילת הדלת. כך נתווסף לתולדות חיי שלב של מעצר, קצר אמנם, אבל רווי שינה עמוקה עמוקה. בבוקר הייתה קצת בעיה לצאת מאותו חדר, כי היומנאי שכח להסביר למחליפו את מעמדי הדיפלומטי, מה שגרם לעוד מעט התרוצצויות בעברית וברומנית. אבל הסוף טוב והכל טוב.

הכותב דניאל
כהן (חבר
בפייסבוק)

כספורטאי, כיצד הגבת על מותו הטראגי של הכדורסלן קובי ברייאנט?

כששמעתי על זה במהלך שידור הדרבי בכדורסל, הייתי על סף דמעות. אני גדלתי עליו. אני חולה כדורסל: מקליט משחקים של א.נ.בי.איי. וקם בשש בבוקר לראות אותם. מעורה בספורט לכל סוגיו: טניס, כדורסל, כדורגל. זו טרגדיה קשה עבור חובבי הספורט ועבור כולם.

אבנרון

משתתפים בצער רוני זיו
והמשפחה
במותו הפתאומי של האב

בית אשדות

חדר האוכל שלנו – חוויות וזיכרונות - עמליה

אני זוכרת פעמים רבות בהם היתה מתחילה הפגזה כאילו מתוזמנת דווקא לשעת ארוחת הערב, שזו בעצם הארוחה היחידה בה יכולנו לאכול יחד עם ילדינו. במרוצת הימים נעשינו כמעט "מומחים" וידענו להבדיל בקול של יציאת הפגז של המחבלים או קולות היציאה והנפץ שהשמיעו תותחינו. כאשר הבחנו שהקולות מתקדמים היינו ממהרים לקחת את ילדינו ולברוח מחדר-האוכל לכיוון המקלט הקרוב ביותר. באחד הערבים שמענו את הירי המתקרב, תפסתי את עפר בני (לפני בואה של אילת לעולם) ורצנו החוצה כשפנינו אל המקלט של גן-גפן. רצנו בקומה שפופה וממש מאחורי הצריף של המטבח- אקונומיה נשמע "בוים" ענקי. ממש השתטחנו על אדמת המולדת ואחרי שנרגענו ונשמנו עמוק התרוממנו שוב כדי להמשיך למקלט של גן-גפן. הפגז שהחריד אותנו נפל בחדר שטיפת הכלים. אחרי הפגז הזה ועוד הרבה פגזים שנפלו, קיבלנו את הידיעה שמשרד הבטחון מאשר תמיכה כספית ויאפשר לקבוץ לבנות חדר אוכל חדש עשוי בטון מזוין, שיהיה חסין מפני נפילות של פגזים. תחילה צריך היה לפנות את השטח, כלומר להצטופף בחצי מהמבנה הקיים, ואז לפרק את החצי האחר. כאשר השטח המיועד היה מוכן ליציאת היסודות, הוזמן **אברהם הרצפלד** (אישיית חביבה ומוכרת בהתיישבות) כדי שיכבד אותנו בנוכחותו ויהיה הראשון שזורק את כף הבטון לאותו בור בו הטמינו את המגילה. אחרי עשו זאת כמה חברים מהוותיקים שהוסיפו גם הם כפות בטון, תוך שירה אדירה שהתחיל אותה כרגיל ידידנו הרצפלד: **"שורו, הביטו וראו. מה גדול היום הזה. אש יוקדת בחזה והמחרשה שוב פולחת בשדה..."** על מלאכת הבניין מנצחים במרץ שלמה בורכרד הותיק ואורי פלג הצעיר ממנו. וכך יום אחר יום אנחנו מתבוננים מה חדש ואיך מתקדמת לה הבניה. ולאחר זמן לא ארוך יש לנו מבנה חדש, חצי חדר-אוכל הגדול שנבנה במקומו של החצי הקטן של הצריף. ולקראת ליל

סוף בעמוד הבא

כבר כמה ימים, תלויה לה מודעה על לוח המודעות שנוגעת לחדר האוכל שלנו.

(המודעה נמצאה בעת הקלדת יומן משנת 1964 לארכיון, נסרקה ונויילנה ונתלתה ע"י אירית גל).

מה זה, חשבתי לעצמי, האם העתק או צילום של "מגילת היסוד של חדר האוכל" שלנו החדש, משמע אותה פיסת נייר מגולגלת שמניחים בתוך גליל עשוי קרטון ומניחים ברוב כבוד בבור חפור באדמה כאשר יורים את אבן-הפינה. אני זוכרת פעמיים כאלו שראיתי בימי חיי באשדות. הראשון היה של חדר-האוכל והשני של "בית-אחדות".

במגילה הנ"ל שנכתבה כנראה ע"י חברנו ישעיהו פונדק ז"ל שהיה חבר פעיל מאוד בענייני תרבות וגם עורך עלון הקיבוץ, מצויין התאריך ז' בחודש שבט ה' תש"ל שהוא 16/12/1969. על פי הזכרון שלי בחורף 1969 היינו בעיצומה של "מלחמת ההתשה" בגבולנו, מלחמה שהתחילה כמעט עם סיום מלחמת ששת הימים. והתחוללה בכמה גזרות.

חדר האוכל שלנו – סוף

חדש וישן בספריה

מדריך לחילוני : איך לא להאמין בלי להתנצל / אביעד קליינברג

הגיע הזמן שגם חילוניים – אפיקורסים ידעו להשיב לאנשים דתיים, בויכוחים. הדתי לומד "מה להשיב לאפיקורסים". הספר הזה הוא מדריך לחילוני !!!

הריפוי של שופנהאואר / ארווין יאלום (ישן)

רומן המספר על פסיכולוג בן 65, שמגלה שנותרה לו שנת חיים אחת. עובדה זו מביאה אותו לבחון מחדש את פרי עבודתו. הוא מתקשר לפיליפ, מטופל שלו מהעבר, שנירפא מהתמכרות למין בעזרת קריאה בכתביו של הפילוסוף שופנהאואר. בפגישות בניהם עולים רגשות עזים: אהבות, שנאות פחדים עצב ושמחה ...

רחוק מהעץ : הורים ילדים והחיפוש אחר הזהות / אנדרו סולומון

לעתים, הילד שלך – האדם היקר לך יותר מכל – שונה ממך באופן קיצוני. מה קורה כשהתפוח נופל רחוק מהעץ? "ספר עיון מעשה ידי אמן." קריאה נועזת להגדיר מחדש את השקפתנו על שונות ועל הורות.

אור זרוע : פרקי אבות – פרקי חלוצים / עורכים זיוה אופק, מוקי צור

מעשה היצירה המוגש לנו כאן הוא מזיגה של סיפורי חלוצים וסיפורי חז"ל. חיבור של עבר עם הווה. חיבור של תל-אביב וירושלים. של תלמוד ומעשה. יצירה רוחנית שפניה אל העתיד.

שבת שלום
בריאות ושמחה!

מהספריה וברוריה

הסדר אנו יכולים להזמין קרובי משפחה להיות איתנו. אני זוכרת שממש רציתי להשאר בליל הסדר באשדות בחצי חדר-האוכל החדש. והזמנתי את הורי ואחיותי כי לא רבים ששו לחוות את ההפגזות מוקסמת הייתי משירת המקהלה בניצוחו של אברהם ארליך, כמו גם מהאוכל שבושל בניצוחה של חייקה קינן שהציבור מאוד אהב. חדר האוכל שימש לא רק לאכילה או למסיבות חגים. בכל מוצאי-שבת נערכו בו אסיפות והיו באים חברים שלא היו להם ענפים קבועים, כדי לראות לאיזה ענף מסודרים. לא פעם היו צעקות כאשר אחד ממנהלי הענפים כעס על סדרן העבודה שלא סידר לו את מספר האנשים הדרוש לבציר או למסיק או לבית ילדים. חדר האוכל היה מרכז חיי הקיבוץ אליו מובילים את תהלוכת הלמפיוניים אחרי שהחנוכיה הגדולה התמקמה לה על הגג של חדר-האוכל החדש שבנייתו נשלמה ועוד ועוד.

בקיץ היו נערכות החתונות על אחד הדשאים הגדולים, אבל בחורף כמובן בחדר האוכל הגדול והחזק שמגן עלינו, למרות שבהתחלה היה קצת משונה שאין לו חלונות בקיר המזרחי של הבית, אבל הבנו שיממזרח תיפתח הרעה. כך היה במשך כל ההתשה. עד "ספטמבר השחור" 1970 שבו הודיע המלך חוסיין ליאסר ערפאת שהוא לא מוכן יותר לארח את אנשיו, וגרש אותם צפונה.

יש המון סיפורים יש על המבנה הענק הזה, וצריך לשאול את רנה פלג שהסכימה לקחת על עצמה את ניהול הבית לבקשת אורי פלג שידע והכיר בכישוריה ויכולותיה בארגון, סדר ונקיון.

שבת שלום

עמליה דיין בת-ארי

מכל-טוב

אני מזכירה שלפעילות טו בשבט צריך להירשם מראש אנחנו רוצים להיערך על כמויות לטובת קניית המוצרים לתחרות מאסטר שף.

עד כה נרשמו בעיקר משפחות עם ילדים... הפעילות מותאמת לכל הגילאים וכולם מוזמנים להגיע ולהראות את כישורי הבישול שלהם.

(פתחנו קבוצת בישול גם למבוגרים ללא ילדים....)

מוזמנים להירשם! (אצלי או אצל אורן ברגר) ההרשמה עד סוף השבוע הזה!

תודה, - צוות החג

בדיקה ותיקון קלנועיות

קמא קל – רודין לאבאי

יום ראשון הקרוב 02.02.2020

בשעות 08.30-14.00

ברחבת חדר האוכל

אשדות יעקב איחוד

קפה, שניות ופינוח ישיבה בכיף – עלינו, והעיקר- רק בריאות

רודין- 052-4660870 זהר- 050-8651915

בשעה טובה

**פאס"ף קליין עם סיוט קורס
מ"ד"יט**

**ברכות חמות והמשק מולח!
פק, פאפחתק ולצה"ל.**

**"טו בשבט הגיע
חג לאילנות"**

**ניפגש במתחם הפיקוס
(מאחורי בהרא)**

יום שבת 8.2 בשעה 11:00

בטיעות

תחרות מאסטר שף

קהילתית

עמדות יצירה

הרשמה מראש עד ה 31.1

אורן ברגר 052-3795806

מאיה אלטר 050-5842985

מי ומה באשדות

ישראל' ללקוח את כספו בתום 30 ימי עסקים. שווה לנסות!!

הממטרים הבלתי פוסקים של החורף הזה שמסרב לפנות מקום לכמה ימי שמש רצופים, מאלץ את אנשי הגדיש לנצל כל רגע יבש, כדי לקדם את שתילת האבטיח, ואכן בימים האחרונים שבין פרק גשם אחד למשנהו, התנהל מרוץ כנגד הזמן במטרה להספיק את שתילת האבטיח, לכסותו בניילון, לפרוס השקייה ולקוות לטוב. ואכן 'בסיעתא דשמיא' הצליחו הפלאחים לסיים את המלאכה ואפילו להשקות את השתילים הרכים על מנת שלא יקפאו בקור, כי כידוע טמפרטורת המים בתקופה זו גבוהה משל האויר החיצוני. עכשיו לא נותר אלא לקוות ליבול טוב ומחירים בשמים.

אמצעי התקשורת בישראל נוהגים לצלם, בעיקר בעיתות חג ומועד, ערימות אשפה שהותיר אחריו 'הישראלי המכוער' בפארקים ובמקומות בילוי אחרים. לא שחסרים

המשך בעמוד הבא

הילה ברקן יחד עם 51 נוספים, נבחרה מתוך 480 מועמדים להיות עמיתה בתוכנית הניהולית 'מעוז' לפיתוח מנהיגות בישראל לשנת 2019 כנציגה ברשימת הצעירים המשפיעים בתנועה הקיבוצית לשנת 2019.

הילה היא סמנכ"לית קשרי חוץ במכלת האקדמית כנרת, דירקטורית בארגון 'השומר החדש', דירקטורית במנהלת התיירות באשדות איחוד, אחראית אסטרטגית במרכז החדשנות והיוזמה של מכללת כנרת ועוד שורת תפקידים מאתגרת לא פחות, בראיון שנערך עימה לצרכי תדמית, אומרת הילה שהיא רואה את ליבת העשייה היומיומית שלה בקידום המכללה בפרט, ופיתוח הפריפריה הצפונית בכלל. עיקר גאוותה היא בהצלחת יצירתו של מימשק יחודי המחבר את הפן האקדמי והטכנולוגי-הייטקי ליחידה אורגנית אחת. בהצלחה להילה!!

חברת **'נתיבי ישראל'**, שידרוג של מע"צ ההיסטורית, הפכה תרתי משמע לשק החבטות של נהגי ישראל. החורף הנוכחי שובר שיאים של ימי גשם, וזרימות מטורפות, כמותם לא ידענו מאז... החורף שעבר. אלא שלנתיבים לא אצה הדרך לתקן את הליקויים התשתיתיים הבלתי הפיכים, ולכן מסתפקים בכיסוי (תחת?) של זפת חמה, שכמוה כפלסטר על גב האומה. לפני כשבועיים בעיצומם של גשמי אמצע ינואר, התרעתי על כך בפני ראש המועצה שלי (וכי בפני מי אלין?) שאמר לי בצדק, שאין זה מתפקידו, ואף המליץ לי בחום להתקשר לימספר הירוק של נתיבי ישראל ולהתלונן, וכך אכן עשיתי. נציג שרות מנומס רשם את תלונתי והבטיח להעביר לאן שצריך. או אז, נזכרתי בעצה טובה שנתן לי בחורף שעבר מנהל הקהילה שלנו גלעד גורן, שככדורסלן עבר, מצא דרך יצירתית להעביר את הכדור למגרש היריב. הפתרון שמצא גלעד הוא להכנס לאתר 'נתיבי ישראל', לרשום את כל הפרטים הרלוונטיים (תקר או פגיעה בצמיג יזכו לקדימות) שנגרמה בגין כביש משובש תוך ציון המקום והזמן, ובצרוף צילום החשבונית. מנסיונו של גלעד, מחזירה 'נתיבי

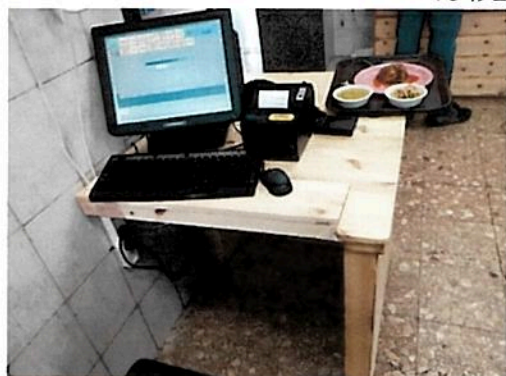
מי ומה - המשך

ספק, היה מי שחשב על תרופה למגיפה, והתוצאה לפניכם. העביר: מתי עמלי

בעיתות לחץ, יוצרת עמדת התשלום של חדר האוכל, פקקי תנועה, ולעיתים נאלצים הסועדים להמתין בסבלנות לבוא תורם. כדי לצמצם את זמן ההמתנה ולאפשר זמן איכות מסביב לשולחן, החליטה ההנהלה, בצדק, להפריד את עמדת התשלום לשתי תחנות נפרדות, פנתה לנגר מומחה והתוצאה בהחלט משביעת קיבה ורצון.

אם בהסעדה עסקינן, 'מי ומה' מחליט לסטות ממנהגו, ולפרגן לעובד חדר האוכל המסור **עאטף**, שדואג באופן קבוע לפנות מהשולחן את מגשיהן של ותיקות אשדות, שנהנות מאוכל משביע ותנאי שרות נאותים פלוס.

ישראלים שרשאים להתהדר בתואר המפוקפק הזה. יש גם יש. אלא שהנסיון מלמד שברוב המקומות בהם האשפה נערמת לגבהים, נמצאים מיכלי האשפה במרחק של עשרות מטרים ואולי יותר, כך שגם אנשים המגדירים עצמם 'תרבותיים' יתקשו להפרד בצורה נאותה משיירי המנגל והפירות. אני אומר את הדברים לנוכח מה שקולטות עיני בימים אלה של זרימות מים בירמוך והמסקנה שלי ברורה. בואו נציב את הפחים במרחק סביר ולא ניתן לישראלי סיבה להיות מכוער.

איסי זכתה לכבוד השמור לאנשים שנתנו לילוגי עשרות משנות חייהם, במסירות ובדבקות ללא קץ, והצחוק הלא אופייני שהתפשט על פניה, לנוכח מסיבת הפרידה שערכו לה חבריה למחלקה, אומר הכל...

מגפת הקורונה שמקורה בסיין, הולכת וצוברת תאוצה, וגם בארצנו, יש מי שמודאג מחשש להתפשטותה המטאורית. למען הסר

מי ומה - המשך

**עם הגב למציאות –
יצירתו של מתי עמלי**

ויש אחד בינינו שחרף גילו (כמעט 70) והיסטוריה לבבית עשירה, שהוא נושא עימו, ממשיך בוקר בוקר וערב ערב לפקוד את היונקים ברפת אשדות מאוחד, כדי לערוב לבריאותם וחוסנם. הוא עושה זאת כבר עשרות שנים בצנעה, בשקט ובמסירות אין קץ, ומגיע לו שנפרגן לו כולנו. איציק גל.

וכך נראים הנוגה והירח בשבוע החלל

גבת fe לומ!

עלון 1541

עריכה ומי ומה – אבנר רוך
שער העלון -ברכה פונדק
עימוד ושיר השער – אירית גל
צילום עלון – אתי רוך

גשם, גשם

עד להוצאת העלון ירדו באשדות 384.5 מ"מ.
גשם ראשון ירד ב-16/10/19 – 3 מ"מ...

חדי העין...

ודאי שמו לב שמספר רב של שערי העלון בזמן האחרון הם בצבע צהוב בלבד... עקב תקלה בבית הדפוס בו אנו רוכשים את השערים. נקווה שכבר בעלון הבא שאר צבעי העלון יחזרו אלינו...